

Ve věci samé uvážil nss toto: — — — —

Jako nezákonnost vytýká stížnost jednak, že žal. úřad po stránce subjektivní a objektivní nesprávně posoudil jednání st-lovo, kteréžto tvrzení snaží se obsírně dovoditi, a v souvislosti s tím tvrdí, že žal. úřad nesprávně použil ustanovení § 29 služ. pragmatiky. Tuto námitku neuznal nss důvodnou.

Podle § 29 služ. pragmatiky má úředník, který pro nemoc nemůže konati službu, oznámiti to služebnímu úřadu a požaduje-li tento, důvod zaneprázdnění dosvědčiti. Úředník pro nemoc vzdálený služby je pak povinen dáti se k nařízení úřadů prohlédnouti úředním lékařem. Z tohoto ustanovení plyne, že úřadu je dáno oprávnění, aby o důvodu zaneprázdnění konal šetření, t. j. dal zjistiti, zdali důvod ten — v daném případě nemoc — je takového druhu a stupně, že skutečně znemožňuje úředníku, aby vykonával službu, a zdali tudíž nepřítomnost jeho v úřadě je ospravedlněna. Po stránce subjektivní sluší vůči stížnosti uvést, že není mezi lékaři, soukromými i úředními, kteří st-le prohlíželi, rozporu. Toliko v otázce stupně nervové choroby neshodují se posudky jednak Dra Š., který chorobu označil jako vážnější, s posudky lékařů ostatních, kteří takového stupně neshledali. Bylo tudíž nutno pátrati po objektivní pravdě. Za tím účelem byli slyšeni ošetřující lékaři, a jejich posudek byl dán k dispozici úředním lékařům, kteří mimo to také provedli osobní prohlídku st-le a podali pak na podkladě poznatků takto získaných svůj posudek, který ovšem vyzněl v ten smysl, že st-l jest způsobilým vykonávati svůj úřad, pokud se týče nastoupiti službu v Užhorodě.

K tomu, aby dal přezkoumati vysvědčení lékařů soukromých úředními lékaři, byl úřad, jak dovozeno, oprávněn. Disc. komise pak podle § 126 služ. pragmatiky není vázána nějakými průvodními pravidly, nýbrž má podle volného přesvědčení, získaného svědomitým zkoumáním všech průvodů, rozhodnouti. Závěr, ke kterému žal. úřad na podkladě průvodního materiálu dospěl, může nss zkoumati toliko v mezích daných §em 6 zák. o ss. Při tomto zkoumání neshledal nss žádné vady a nemohl tudíž uznati, že vrch. disc. komise byla by porušila zákon, když vzhledem na posudky úředních lékařů dospěla k přesvědčení, že st-l nebyl nezpůsobilým, aby zastával svůj úřad. — — — —

Č. 11.308.

Četnictvo. — Zaměstnanci veřejní: * Vládní nařízení č. 96/30 Sb. neocitlo se v rozporu se zákonem tím, že stanovilo v § 51, že pensijní základna, určená podle ustanovení první části tohoto nařízení, zvyšuje se u četnických osob o četnický přídavek v té výši a potud, pokud jej měly při skončení činné služby, ani tím, že na staropensisty nerozšířilo účinnost zákonných ustanovení o zápočtu doby čekatelské a zápočtu válečných pololetí, vydaných po vstupu toho kterého pensisty do výslužby.

(Nález ze dne 26. května 1934 č. 4049.)

Prejudikatura: Boh. A 10.591/33.

Věc: Václav K. v P. (adv. Dr. Arpád Kornfeld z Plzně) proti ministerstvu vnitra o výměru odpočivného.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podle kmenového listu narodil se st-1 roku 1863 v R. v Čechách, přísluší tamtéž, nastoupil vojenskou službu dne 6. června 1880, dne 1. listopadu 1884 byl povýšen na důstojníka, dne 1. září 1887 nastoupil k zem. četnickému velitelství č. 9 v Dalmácii k službě na zkoušku, dne 22. března 1888 přeložen byl k četnictvu království a zemí na říšské radě zastoupených, dne 1. března 1915 byl povýšen na plukovníka a byl pak dnem 1. srpna 1917 pensionován. Týmž dnem byl však zase reaktivován, a opětně byl pensionován dnem 1. prosince 1918 a poskytnuta jemu roční pense 8.800 K, četnický přídavek 1.581 K a bytová výpomoc 614 K 40 h, která se od 1. ledna 1919 zvýšila na 627 K 20 h.

Příhláškou z 24. července 1930 domáhal se st-1 úpravy odpočivných požitků podle zák. z 20. května 1930 č. 70 Sb. Výměrem žal. úřadu z 10. listopadu 1930 bylo st-li se souhlasem zem. fin. ředitelství v Praze na základě zák. č. 70/1930 Sb. vzhledem k pensijní základně 38.640 Kč, určené podle §§ 15 a 51 vl. nař. č. 96/1930 Sb., místo dosavadních odpočivných požitků od 1. ledna 1930 vyměřeno výslužné 38.181 Kč, jakožto 100% nové pensijní základny 36.600 Kč (služné 4/c platové stupnice) a 77,5% četnického přídavku 2.040 Kč na dobu trvalé výslužby.

Odvoláním z 24. listopadu 1930 domáhal se st-1 zvýšení výslužného na 41.000 Kč, jakožto 100% ze služného 4/d platové stupnice 39.000 Kč s četnickým přídavkem 2.100 Kč. Žal. úřad nař. rozhodnutím rozhodl o tomto odvolání jako o námitkách zamítavě s tímto odůvodněním: »Pensijní základna byla Vám podle ustanovení §§ 15 a 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb. určena správně ve 4. platové stupnici (§ 103 PZ) služným stupně c) 36.600 Kč na základě Vaší, v hodnosti vojenského a četnického důstojníka skutečně ztrávené a pro postup do vyšších požitků v tomto služebním poměru v den skončení činné služby započitatelné, služební doby 34 roků a 2 měsíců. Po odečtení 28 let, to jest doby potřebné k dosažení 1. stupně VI. hodn. třídy časovým postupem podle zák. č. 186/20 Sb., vybývající doba 6 roků a 2 měsíců jest dobou rozhodnou pro určení pensijní základny, z níž při tříletém postupu resultuje stupeň c) 4. platové stupnice. Na započítání služební doby ztrávené v poměru čekatele a na započtení válečných pololetí 1914/18 nemáte nároku, poněvadž jejich započitatelnost stanovil teprve zákon č. 186/20 Sb., jehož účinnosti jste se v činné službě nedožil a jeho výhod ani prostřednictvím § 77 zák. č. 153/23 Sb. účasten nebyl. Rovněž na propočítání služební doby podle zák. č. 231/22 Sb. nemáte vzhledem k ustanovení § 10 vl. nař. č. 316/22 Sb. nároku, poněvadž jste byl přeložen na odpočinek před 31. prosincem 1919. Vaše tvrzení, že na služební dobu čekatele a válečná pololetí sluší ve smyslu ustanovení § 50 vl. nař. č. 96/1930 Sb. pohlížeti jako na dobu »započtenou«, nemá v platných normách opory. Poněvadž jste měl při skončení činné služby četnický přídavek 2.040 K, byla Vám pensijní základna nař. rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 51 cit. vl. nař. pouze

o tuto částku zvýšena, z níž Vám pro výměru výslužného bylo ve smyslu ustanovení § 52 cit. vl. nař. započteno — jako dosud — 77·5%.«

Proti tomuto rozhodnutí podává st-1 stížnost, o které nss uvažoval takto: — — —

Stížnost dovozuje nezákonnost nař. rozhodnutí; po názoru stížnosti plyne z §§ 1 a 5 zák. č. 70/1930 Sb., že účelem tohoto zák. bylo vyrovnati zaopatřovací požitky pensistů z různých dob a všechny je zrovnoprávniti a že staropensisté měli dostati tytéž požitky, jakých se dostalo novopensistům ve stejném služebním poměru pensionovaným; proto jest po názoru stížnosti vl. nař. č. 96/1930 Sb. v rozporu se zákonem, pokud nestanovilo, že na zaměstnance, kteří v době svého pensionování neměli časového postupu, použití jest později vydaných předpisů, dodatečně na ně rozšiřujících časový postup, dále také zák. č. 80/1928 Sb., jakož i zák. č. 231/1922 a 316/1922 Sb. o zápočtu doby čekatelské a válečných pololetí, a dále, pokud určilo v § 51, že při výpočtu pensijní základny čítati jest četnický přídavek v té výši a potud, pokud jej osoby četnické měly při skončení činné služby, a v § 52, že doba a procentní sazba, které byly vzaty za základ pro výměru dosavadních odpočivných (zaopatřovacích) požitků toho kterého zaměstnance (jeho pozůstalých), zůstávají nedotčeny.

Pokud se stížnost na odůvodnění svého právního stanoviska odvolává na vládní důvodovou zprávu k zák. č. 70/1930 Sb., dlužno uvést, že k obsahu materiálu zákonných lze přihlížeti toliko potud, pokud účely v nich vytčené došly skutečně výrazu v textu zákona samého. Záleží proto na tom, zdali právní názory stížností uplatňované jsou ve shodě s obsahem zák. č. 70/1930 Sb.

Touto otázkou zabýval se nss již v nál. Boh. A 10.591/33, v němž vyslovil a odůvodnil mezi jiným tyto právní názory: Zák. č. 70/1930 Sb. vztáhl na staropensisty jednak svou bezprostřední disposicí pouze taxativně vypočtená ustanovení šesté části platového zák. č. 103/1926 Sb. o odpočivných a zaopatřovacích požitcích, jednak ponechal vládě, aby stanovila předpisy pro určení pensijní základny podle daných směrnic, to jest podle služebního poměru zaměstnancova v den skončení činné služby a způsobem nepřesahujícím míru stanovenou pro převod do nových platů, upravený v části sedmé platového zákona; úmyslem zákonodárcovým bylo retrotrahovati ke dni skončení činné služby staropensistů pouze ustanovení citovaných částí plat. zák., a to ustanovení převodových jen, pokud jsou směrodatna pro určení pensijní základny, tvoříce horní hranici číselného rozsahu úpravy její, ponechané v § 5 zák. č. 70/1930 Sb. vládě, tak jakoby platila již onoho dne; zákon však nerozšířil na t. zv. staropensisty jiných ustanovení platového zákona neb jiných zákonů, upravujících služební poměr, resp. požitky zaměstnanců, pokud nabyla platnosti v mezidobí od skončení činné služby toho kterého zaměstnance do 1. ledna 1926, jakožto počátku účinnosti platového zákona; jediným účelem zák. č. 70/1930 Sb. bylo tedy přizpůsobiti pensijní základny staropensistů úrovni sazeb služného stanovených plat. zák., avšak se zřetelem na předpisy upravující služební poměr toho kterého zaměstnance (četnického gážisty) v době jeho odchodu do výslužby; ani zák. č. 70/

1930 Sb., ani plat. zák., pokud se týká četnických důstojníků, neobsahují ustanovení, jež by určovalo výměru četnického přídatku, nebo jeho procentní sazbu, resp. stanovilo, že tato procentní sazba musí jak ze služného, tak z přídatků do pense výslovně započitatelných býti stejná; cit. zák. č. 70/1930 Sb. nechtěl na výši přídatků do pense započitatelných, pokud podle § 196 plat. zák. nezanikají, a procentní sazbě jejich, tedy ani četnického přídatku, nic měniti, takže o nich rozhodují předpisy platné v době, kdy staropensista skončil činnou službu; konečně bylo v cit. nál. také vysloveno, že ustanovení § 51 vl. nař. č. 96/1930 Sb. jest v soulahu se zák. a že ustanovení téhož nařízení uvedené v § 52 nelze vztahovati na předpisy platné v době převodu do nových platů podle zák. č. 103/1926 Sb., nýbrž toliko na předpisy platné v době skončení činné služby toho kterého zaměstnance.

Nss trvá na těchto právních názorech i v daném případě, neshledává důvodu, aby se od něho odchýlil, a proto poukazuje podle § 44 jedn. řádu na odůvodnění svrchu cit. nálezu. Na právním stavu, vyplývajícím však takto ze zákona samého, nemohou nic měniti případné vývody obsažené v materiálich sněmovních.

Za tohoto právního stavu pak nelze uznati, že by byl žal. úřad v některém směru, stížností vytýkaném, porušil zákon.

Č. 11.309.

Mimořádná opatření poválečná: I. * Vládní nařízení o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 Sb. vyhovuje předpisu § 3 zmocňovacího zákona o úpravě mimořádných poměrů způsobených válkou č. 337/1920 Sb. — II. * Zákon o náhradě škody obětem politické persekuce za války 1914—1918 č. 333/1920 Sb. a vl. nař. o likvidaci škod válečných a některých škod popřevratových č. 106/1931 neposkytují straně právního nároku stíhatelného před nss-em na státní příspěvek k úhradě této škody.

(Nález ze dne 26. května 1934 č. 8348.)

Prejudikatura: Boh. A 11.296/34.

Věc: Josef Z. v M. a spol. (adv. Dr. Benno Stössinger z Prahy) proti meziministerské komisi zřízené při ministerstvu vnitra podle § 4 vlád. nař. č. 106/1931 Sb. o státní příspěvek k úhradě válečné škody.

Výrok: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Min. vnitra sdělilo st-lům výnosy, jimiž intimovalo nař. rozhodnutí žal. komise, že jejich přihláška škody byla pojata do soupisu k účelům mezinárodního jednání o náhradu, že toto jednání skončilo bezvýsledně a že meziministerská komise, zřízená při min. vnitra, přezkoumavši jejich přihlášky učiněné podle vl. nař. č. 106/31 Sb., pokud jde o st-le Josefa Z. a Eduarda Ž., jim státní příspěvek k úhradě škody nepřiznala, pokud jde o st-lku Antonii F., že jí přiznala k úhradě škody příspěvek v částce 5.000 Kč.